

Danmarks Forsvarsvæsen, saa gjøre I Noget, som hverken er halvt eller kvart. Det var nu de to Krigsministre. Albrig saa snart var der kommet en tredje Krigsminister, nemlig Gaffner, saa mødte han Marset efter med en ny Man, men den var aldeles forskjellig fra, hvad de Herrer Thomsen og Steinmann havde mødt med. Gaffner vilde endnu have et Middelgrundsfort; om jeg husker ret, skulde dette Fort koste den lille Stilling af 14—15 Millioner Kroner. Saadant et nyt Fort er det, vi nu arbeide os henimod med disse Kruppste Tremlioners Kanoner, det er det, vi skulle hen til; thi det erede Udvalg siger: Disse Kruppste Kanoner ere saadant udmærket flytteligt Gods; dem kunne de tage derud, naar de faae de store Forter. Det siger ogsaa Artillerigeneralen i Landsthinget, at Meningen med de store Kanoner er ikke at beholde dem paa de nuværende Forter, men at flytte dem ud paa de nye og store Forter. Men disse ville mine erede Venner ikke vide Noget af at sige; men de blive nødte til at finde sig deri, naar vi alligevel faae Forterne. General Gaffner vilde anlægge Fortet endnu længere borte, ved Dragør, og vilde befæste ved Aggersøund og ved Beltet. Nu bryder man sig ikke om noget Fort ved Dragør, man har trukket sig helt tilbage til Strickers Batteri mellem Kastrop og Rjøbenhavn; altsaa er man ganske borte fra Dragør. Jeg har nu talt om de fire forskjellige Planer: Forsvarskommissionens, Thomsens, Steinmanns og Gaffners. Den femte er Benstres Forsvarsplan, som gaar ud paa at danne en Forsvarsvækk med flydende Forter. Det er det, vi have taget op; men det er det, som Ministeren ikke synes at tage op, og det er dog derom, at Artillerigeneralen siger i Landsthinget, at det kan være et aabent Spørgsmaal. Det er Noget, vi kunne forhandle om, siger Souquidrens. Men lad os os da forhandle derom! Lad os faae et Forslag derom. Lad os følge den Bei, som den Mand, Røgen har givet Magten over Artillerivæsenet her i Landet, og som nu har havt Magten siden Krigen, siger kan følges! Lad os se en saadan Plan! Lad os saa prøve, om den kan faae Flirtal her i Folkethinget, og lad os ikke vedblive saaledes at stifte Millioner Rigsdaler eller Kroner ud, den ene efter den anden, og saa alligevel staa aldeles i Stampe eller Uvidenhed om, hvad det egentlig er, vi ville. Det kalder jeg en daarklig Fremgangsmaade. I Benstres Plan er Landbefæstningen opgivet, de flydende Forter skulde være mod Søfiden, og den øvrige Befæstning skal lægges andetsteds hen i Landet; men jeg er ikke, at mine erede Venner fremme noget af Benstres Plan ved deres Vædringsforslag. Det komme de til bagefter at staa os til Regntab for. At vi her tillands bruge en overordentlig Mængde Penge til Militærvæsenet, og at vi have gjort det lige saa længe, der

har været Rigsdag, det kan der ingen Tvivl være om. Jeg har min Hjemmel for, at vi her i al den Tid, vi have havt Stattebevillingsret, have givet mere til Krigsvæsenet forholdsvis, end store Stater have gjort. Denne Hjemmel har jeg i Landsthinget. Jeg gaar til en af det erede Ministeriums bedste Venner i Landsthinget, og den Mand er Andra. Han siger, at Danmark er et af de Lande, der anvende forholdsvis allerflest Penge paa Militærvæsenet. Men det bliver ikke anerkjendt. Allevægne siges der, at Rigsdagen kniber og gnier og vil ikke fremme Forsvarsvæsenet her. Sa vel gnie og knibe vi! Det kunne vi se her paa Flertallets Indstilling; det er jo ikke Andet end Strygen ud af den ene Side efter den anden af de Budgetter, som Krigs- og Marineministeren fremlægger. Havde vi en ordentlig Man, havde vi Forsvarsministre, der bandt sig til bestemte Planer, efter forudgaaet Forhandling med Rigsdagen, saa vilde vi være frie baade for alle disse trættende Forhandlinger her Mar ud og Mar ind, og for alle disse Anklager mod Rigsdagen, alle disse Anklager, som virkelig ere ubesjædede. Vi give mange Penge ud, men give dem slet ud, yderst slet ud, kaste dem bort ud i Øresund, og der ligge de, den ene Fæstning og Kanon og Bille ved Siden af den anden, uden at vi nogenfinde blive færdige med at fylde dette Hav med Specier, Kroner og Guldmønter. Og det er det, som mine erede Venner skulde være med til at modsætte sig, men det ere de ikke, desværre. Jeg forstaaer ikke rigtig denne Bevilling til de Kruppste Kanoner. Jeg kan ikke forstaa, at det har saadan et Hastværk med at bære 3 Millioner Kr. op til Lydskland og hjælpe paa deres forsalbne Jernindustri. De gaa deroppe i Rhinprovincen under Sult og have ikke Noget at bestille og spekulere paa protektionistisk Løb osv.; men vi komme dem til Hjælp med 3 Millioner Kr. Det er Laffen for Braaerfredens § 5, og saa gjøre vi det ogsaa, uden at det erede Udvalg har faaet tilstrækkelige Oplysninger. Jeg læser i mine erede Venners Betænkning, at de faarne en hel Del Oplysninger. Jeg veed ikke, hvorvidt disse Oplysninger kunne gjøre Noget; paa mig ville de ikke gjøre noget Indtryk. Jeg bryder mig slet ikke om, hvorvidt Sikkerheden er stor eller lille. Jeg bryder mig ikke om, om man kan regne ud, hvorlangt Krigsstibene skulle komme ind, for at man kan ramme dem. Jeg har sidet her paa denne Plads og hørt Steen Bille sige, at det var allerede noget stort, naar han fik Defensionspæle omkring „Trekroner“; saa besteden var den Mand, og det var dog en Mand, som nok vidste, hvad det betød at føre Sørig og formodentlig ogsaa havde nogen Indsigt i Landkrigsvæsenet. Den samme Mand har staaet derhænde ved Ministerbordet og sagt, at nu var Artilleriet udviklet saaledes, at Krigsstibene kunde ligge fri for „Trekroner“ og med deres Mørsere kaste Bomber paa Frederiksberg